

*Mijn herinneringen aan Astrid Manders-Van der Burg*

(Menke de Groot)



Bussum, 8 maart 2021.

## *Herinneringen aan Astrid*

Ik leerde Astrid in 2014 kennen via Facebook. Dat kwam omdat ik veel artikelen schreef over Indië-veteranen, die ik indertijd interviewde, en Astrid daar zeer geïnteresseerd in was.

Ze vertelde mij dat haar vader, Ad van der Burg, een Indië-veteraan was geweest. En dat ze de brieven die hij schreef aan zijn broer had gebundeld in een boekje, genaamd *Nederlands-Indië 1946-1949. Brieven van een Nederlandse soldaat*.

Ik bestelde het boekje, waarin Astrid met de hand de volgende tekst had geschreven: *“Beste lezer, ik hoop dat u net zoveel plezier beleeft aan het lezen van dit boekje als ik aan het samenstellen ervan”*.

Na lezing vroeg ik Astrid of ik haar mocht interviewen over haar vader en zijn Indië-fotoalbum kon digitaliseren. Dat vond ze goed.

Aldus reisde ik af naar Den Haag, waar we een uitgebreid gesprek hebben gevoerd over alle werkzaamheden die Astrid voor Indië-veteranen verrichtte, de strijd die haar moeder, Lian van der Burg, had gevoerd om het Draaginsigne Gewonden voor haar man te verkrijgen, en meer.

Dat digitaliseren van het fotoalbum was nog een beetje lastig. Ik deed dat buiten op een tafeltje, waar ik foto's van de foto's maakte. Romeo, een van de twee katten van Astrid, was zeer geïnteresseerd en ging steeds op het fotoalbum liggen....

Nadat ik hiermee klaar was nam Astrid mij mee naar boven, waar ze de legerkist van haar vader en diens decoraties bewaarde. Zo kwamen we ook te spreken over haar overleden man, Fred Manders, en de strijd die zijn familie tijdens en na de bezetting door Japan van Nederlands-Indië had moeten voeren.

Nadien schreef ik meerdere artikelen over Astrid, haar vader Ad van der Burg, leden van het Veluwebataljon en genoemde strijd om het Draaginsigne Gewonden, wat door de overheid geheel onterecht nooit werd uitgereikt.

Astrid vroeg vervolgens of ik ook artikelen op haar Facebook Indië-veteranen wilde plaatsen. Aldus werkten we jarenlang samen aan deze Facebook.

In het verlengde hiervan ben ik een keer, in 2016, mee geweest naar een reünie van het Veluwebataljon. De film en het fotoalbum dat ik van deze bijeenkomst gemaakt had zette Astrid op haar website over 1-8 Regiment Infanterie.

De afgelopen veertien weken waren één groot drama voor Astrid en haar familie. Ik heb het van een afstand met ontzetting gezien. In de tijd dat duidelijk werd dat Astrid niet meer zou genezen besloot ik dat, mocht Astrid komen te overlijden, ik haar Facebook Indië-veteranen niet meer zou aanvullen. Laat het een digitaal monument worden voor een vrouw die zeer veel voor Indië-veteranen en met name het Veluwebataljon heeft betekend.

De afgeleide groep, ook opgericht door Astrid en nu beheerd door Jan en Maurits, zal worden voortgezet. Deze groep is interactiever dan de Facebook was en verdient het voortgang te vinden.

Astrid: ik hoop dat je nu weer bij Ad, Lian, Fred en andere familieleden en dierbaren bent. Ik ben blij dat het uitzichtloze lijden voorbij is. Je leven en werk voor Indië-veteranen is niet voor niets geweest.

Als erfenis laat je een boek, een website over het Veluwebataljon en vele dankbare mensen achter, die je geholpen hebt hun vaders en grootvaders beter te leren doorgronden. Ik vond het een eer je gekend en met je samengewerkt te hebben.

